RESEARCH ARTICLE

INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL
சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

OPEN ACCESS

DOI: 10.34256/irjt22s613

புலவர்களின் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்

பா. ரமணி [அ, *]

[அ] அ தமிழ்த்துறை, பத்மவாணி மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, சேலம்-636011, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Cultural Records of Poets

B. Ramani [a, *]

[a] Department of Tamil, Padmavani Arts and Science College for Women, Salem–636011, Tamil Nadu, India.

* Corresponding Author: ramaniphd@gmail.com

Received: 11-10-2021
Revised: 23-04-2022
Accepted: 10-05-2022
Published: 16-07-2022

Check for updates

ABSTRACT

Man differs from the animal- like by certain characteristics and excels in his own best qualities. The qualities of love, grace, eloquence, purity, harmony, perspective, humility, modesty, etc., form the basis of man's relationship with others. He who possesses such qualities is considered to be the best civilized man. It is possible to identify contemporary poets as such human beings. Pride belongs to the poets who created the Literature is a symbol of the Tamil community. History has shown to humanity that the true power of positive thinking. The histories of many poets such as Nakkeerar and Avaiyar are complex if you look at Sangapulavar. That is to say, it is doubtful whether the person with this name is one or many and for some, it is still a pity that their name is ambiguous. On the one hand it is very difficult to define their time. The histories of some poets can be traced back to their work. In general, the histories of poets are not properly recorded. Although the histories of poets in general are not properly recorded, it is clear from their songs that poets have been cultured. Thus, the specialties of many poets can be mentioned as texts such as octal and decimal. In particular, it is understood that the poets had the best interests of the society of the time. The poets are not only rewarded by chanting the vender, but are also known as the ones who rebuke when they see evil in kings, and the ones who praise when they see good. The study therefore sets out to prove that the poets of the time lived their lives on the basis of the best culture based on the puranas

Keywords: Purananuru, Poets, Culture, Morality, Falsity, Humanisim, Instruction, Self-confidence

முன்னுரை

தமிழரின் பண்பாட்டிற்குச் சான்றாகத் திகழ்பவை சங்க இலக்கியங்கள். அத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த இலக்கியங்கள் பல்வேறு புலவர்களின் கருத்துப் பிளம்பாக விளங்குகின்றன என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. அக்காலத்தில் புலவர்கள் அரசர்களிடத்தும், மக்களிடத்தும் நன்மதிப்பைப் பெற்றிருந்தனர். இத்தகு பெருமை வாய்ந்த புலவர்கள் தன்மான உணர்வு மிக்கவராகவும், அறநெறி சார்ந்தவராகவும், அறிவுரை வழங்குபவராகவும், பொய்ம்மை பாராட்டாதவராகவும் விளங்கித் தன் வாழ்வை நடத்தியுள்ளனர். அவ்வகையில் புலவர்களின் வாழ்வியலுடன் ஒன்றிணைந்த பண்பாட்டு நிலைகளைப் புறநானூற்றின் அடிப்படையில் வெளிக்கொணர்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்

பண்பாடு

பயிரிடுவதற்கு ஏற்றவாறு நிலத்தைப் பண்படுத்தி அதனைப் பண்பட்ட நிலம் என்பர். அதுபோல பக்குவப்பட்ட மனிதன் பண்பட்ட மனிதனாகக் கருதப்படுகின்றான். ஒருவருடைய பண்பாட்டை அறிவதற்கு அவனுடைய நடை, உடை பாவணை துணையாக அமையும். பண்பாடு இல்லாதவன் காட்டுமிராண்டியாகக் கருதப்படுகின்றான். பண்பாடு என்ற சொல் ஆங்கிலத்தில் Culture என்று சுட்டப்படுகிறது. பண்பாடு என்ற சொல்லை முதன்முதலில் கட்டுரைகளில் பயன்படுத்தியவர் டி.கே. சிதம்பரமுதலியார் ஆவார். பண்படு என்ற சொல்லில் இருந்து அமைக்கப்படுவதே பண்பாடு ஆகும்.

பண்பாடு என்பதற்கு நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி “குறிப்பிட்ட இடத்து மக்களின் பழக்கவழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும், கலைகளும் சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் முறைகளும், சிந்தை வெளிப்பாடு (Culture)” என்கிறது (Maarudhidhaasan et al., 2018). இதே கருத்தினை ‘க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி’ எடுத்தியம்புகிறது (Ramalingam, 2005). மேலும் இவ்வகராதி ‘பிறரிடத்தில் அல்லது பலர் முன்னிலையில் ஒருவர் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறை’ என்றொரு விளக்கமும் தருகிறது (Ramakrishnan, 1992).

மனிதர்கள் மட்டுமே பண்பாடு (Culture) என்ற சொல்லோடு தொடர்புடையவர்கள். அதுவே விலங்கிடமிருந்து மனிதனைப் பிரித்துக்காட்டுகிறது. பண்பாட்டை மிகத் தெளிவாக வரையறுத்துக் கூறுவது மிகச் சிக்கலானது. பல துறைகளில் அவை பயன்படுத்தப்படுவதால் அவற்றின் வரையறைகளும் பலவாறாகப் பேசப்படுகிறது என்று வாழ்வியற் களஞ்சியம் எடுத்துரைக்கிறது (Balusamy, 1992). மேலும் பண்பாடு என்பது அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்கநெறிகள், சட்டம், வழக்கம் முதலானவையும், மனிதன் சமுதாயத்தில் ஓர் உறுப்பினராக இருந்து கற்கும் பிற திறமைகளும் பழக்கங்களும் அடங்கிய முழுமைத் தொகுதியாகும் என்பர் தைலர். பண்பாடு என்பதை முதன்முதலில் கையாண்டவர் தைலர் (இன்று பயன்படுத்தும் பொருளில்). இதுவே பலராலும் கையாளப்படுகிறது என்று கூறிச் செல்கிறது.

பண்பாடு - நாகரிகம்

பண்பாடு என்பதை வள்ளுவர் நாகரிகம் என்ற சொல்லால் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளார். அதனை,

“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமைவர் நயத்தக்க

நாகரிகம் வேண்டு பவர்”

எனும் குறளின்வழி அறியமுடிகிறது (Parimelazhagar, 2007). மேலும்,

“அரம்போலும் கூர்மையே ரேனும் மரம்போல்வர்

மக்கட் பண்புஇலா தவர்”

எனும் குறளின்வழியாக அறிவில் சிறந்தவனாக இருந்தாலும் மனிதப்பண்பு இல்லாதவன் மரம் போன்றவன் என வள்ளுவர் வலியுறுத்திச் சென்றுள்ளார் (Parimelazhagar, 2007). பண்புடையவர்களால் மட்டுமே இவ்வுலகம் மேன்மையடையும் என்பதைப் பின்வரும் குறளின்வழியாக உணர்த்தியுள்ளார்.

“பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகம் அதுஇன்றேல்

மண்புக்கு மாய்வது மன்”

பண்பாடு என்பது பண்பட்ட, பக்குவப்பட்ட, சீரான நேரியவழியில் செல்லும் ஒழுக்கமாகும் (Parimelazhagar, 2007). ஒழுக்கமுடையவர்களைச் சான்றோர்கள் பண்புடையவர் என்பர். இதற்கு,

“பண்பெனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுகல்”

என்ற கலித்தொகை பாடலடி சான்றாக அமைகின்றது (Parimanam, 2007).

பண்பாடு என்பது பரந்த பொருளுடன் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு சொல். ஆங்கிலத்தில் Culture என்னும் சொல்லுக்கு இணையான பொருளில் இச்சொல் தமிழில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. கலாச்சாரம் என்ற வடசொல்லும் பண்பாட்டுக்கு ஒத்த சொல்லாகப் பயன்படுகிறது. இது பொதுவாக மனித செயற்பாட்டுக் கோலங்களையும் அத்தகைய செயற்பாடுகளுக்குச் சிறப்புத்தன்மைகளையும் முக்கியத்துவத்தையும் கொடுக்கும் குறியீட்டு அமைப்புகளையும் குறிக்கிறது. இத்தகைய பண்பாட்டு நெறிகள் பற்றிய சிந்தனைகள் புலவர்களின் வாழ்வியலோடு இணைந்துள்ளமையைச் சில சான்றுகளின்வழி காணலாம் (Thaksinamurthy, 2016).

சான்றோரின் சிறப்பு

சான்றோர்கள் பலர் இவ்வுலகில் இருப்பதால்தான் இவ்வுலகம் இன்றளவும் நிலைபெற்று இருக்கிறது என்பதற்குப் புறநானூற்றுப் பாடலொன்று சான்றாக அமைகின்றது.

"உண்டா லம்மவிவ் வுலகம்"

எனும் பாடல் சான்றோர்களளுக்குரிய இயல்பினை உணர்த்துகிறது (Parimanam, 2007). அதாவது சான்றோர்கள் இந்திரர்க்குரிய அமிழ்தமே கிடைக்கப் பெற்றாலும் இனியது என்று தணித்து உண்ணமாட்டார்கள். பிறர் அஞ்சுவதற்குத் தானும் அஞ்சிச் செயல்படும் கொள்கையுடயவர்கள். தமக்கென வாழாது பிறர்க்காக வாழும் குறிக்கோளினை உடையவர்கள். புகழெனின் உயிரையும் கொடுப்பர். ஆனால் பழிவருமானால் உலகமே கிடைக்கப் பெறுவதாக இருந்தாலும் அதனை ஏற்கமாட்டார் இத்தகைய இயல்பினையுடைய பண்பட்ட சான்றோர்கள் இவ்வுலகில் வாழ்வதால் தான் உலகமானது நிலைபெற்று இருக்கிறது என்பதை உணர்த்துகிறது.

பண்டைத் தமிழர்கள் கற்றோரைத் தம் கண்போல கருதிப் போற்றி மதித்துள்ளனர் என்பதை,

"உற்றுழி உதவியும்"

என்ற அடி உணர்த்துகிறது (Parimanam, 2007). கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கம் மூன்றிலும் சிறந்தவர் சான்றோர் எனப் புகழப்பெற்றனர். அச்சான்றோர்களை மன்னரும் மக்களும் மதித்து வாழ்ந்து வந்துள்ளனர்.

புலவரின் மரியாதை

புலவர்கள் தன்னைப் புகழ்ந்து பாடுவதை மன்னர்கள் பெரும்பேறாகக் கருதினர். வாழ்த்துப் பெறுபவர் துறக்கம் அடைவர் என்ற நம்பிக்கை அக்காலத்தில் இருந்தது. இதனை,

"புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்

வலவ னேவா வான வூர்தி

எய்துப வென்பதஞ் செய்வினை முடித்து"

எனும் பாடல் உணர்த்துகிறது (Parimanam, 2007). மேலும் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையினைக் காணச் சென்ற புலவர் மோசிகீரனார் களைப்பால் முரசுக்கட்டிலில் உறங்கிவிட்டார். உறங்குபவர் மோசிகீரனார் என்பதை உணர்ந்த மன்னன் அவருக்குக் கவரி கொண்டு வீசினான் என்று புறநானூற்றின் 50 ஆவது பாடல் சுட்டுகிறது. இதன்வழி அக்காலத்தில் புலவர்களுக்கு இருந்த மரியாதையை உய்த்துணரமுடிகிறது.

தன்மான உணர்வு

புலவர்கள் வறுமையில் வாடினாலும் தன்மானத்தில் உயர்ந்தவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். வள்ளல்களில் ஒருவனாகக் கூறப்படுபவன் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி ஆவான். ஒருசமயம் புலவர்

ஒருவர் அவனைக் காணச் சென்ற பொழுது தன் பணியாளனிடம் பரிசிலைக் கொடுத்தனுப்பினான். அதனை ஏற்காத பெருஞ்சித்திரனார்,

காணா தீந்த விப்பொருட் கியானோர்

வாணிகப் பரிசில னல்லென் பேணித்

தினையனைத் தாயினு மினிதவர்

துணையள வறிந்து நல்கினர் விடினே"

எனும் பாடல் பாடினார் (Parimanam, 2007). இதன்வழி தன்னைக் காணாது தந்த பரிசிலைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குத் தான் ஓர் ஊதியம் கருதும் பரிசிலன் அல்லேன் என்ற பெருஞ்சித்திரனார் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் தன்னை விரும்பி எதிர்கொண்டு அழைத்து, பின் தனக்கு நல்கும் பரிசில் சிறியதாயினும் அது மிக்க இன்பம் தருவதாக எண்ணினார். இதிலிருந்து புலவர்கள் தம்முகம் மாறித் தரப்பட்ட பரிசிலையும், தன்னைக் காணாது தந்த பரிசிலையும் மறுத்துள்ளனர் என்பதை அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

புலவரின் பெருமித உணர்வு

ஔவையாருக்கும் அதியமானுக்கும் நெல்லிக்கனியைக் கொடுக்கும் அளவிற்கு நட்புணர்வு இருந்தாலும், அவர்களுக்கு இடையேயும் முரண்பாடு இருந்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஔவையார் அதியனைக் காணச்சென்ற பொழுது, அவன் பரிசில் நீட்டித்திருந்தான். தாம் சோறென்றே கருதியிருப்பதாக மன்னன் மதித்தான் போலும் என எண்ணி வாயிற்காப்பாளனைப் பார்த்து,

"கடுமான் தோன்றல் நெடுமா னஞ்சி

தன்னறி யலன்கொல் என்னறி யலன்கொல்

அறிவும் புகழு முடையோர் மாய்ந்தென

வறுந்தலை யுலகமு மன்றே யதனால்

எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே"

என்று பாடுகிறார். இதன்வழி புலவரின் பெருமித உணர்வு வெளிப்படுகிறது (Parimanam, 2007).

பொய்ம்மை பாராட்டாமை

குற்றமில்லாத மன்னருடைய பாராட்டினை விரும்பி அவர் செய்யாதனவற்றைக் கூறிப் பாராட்டுதல் தன்னுடைய சிறிய நாவிற்கு இயல்பன்று என வன்பரணர் நள்ளியைப் பாடுவதிலிருந்து அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. அப்பாடல் பின்வருமாறு,

"பீடில் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச்

செய்யா கூறிக் கிளத்தல்

எய்யா தாகின்றெம் சிறுசெந் நாவே"

அது மட்டுமல்லாமல் தகுதியில்லாதவரைப் பாடாதவர் புலவர்கள் என்பதை,

"முற்றிய திருவின் மூவராயினும்

பெட்பின் றீதல யாம்வேண் டலமே"

என்னும் பாடலடி மூலம் அறியலாம் (Parimanam, 2007). இதன்வாயிலாகத் தகுதியில்லாதவரைப் பாடுவதும் அவர் தரும் பரிசில் பெறுவதும் ஏற்புடையது அன்று எனப் புலவர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

அறிவுறுத்தல்

சங்ககாலத்தில் சாதாரண மனிதனாகப் புலவர்கள் இருந்தாலும் நாட்டை ஆளுகின்ற மன்னர்களுக்கு அறிவுறுத்தும் திறன்வாய்ந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதை,

"ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதனினும்

ஈயே னென்றல் அதனினும் இழிந்தன்று"

எனும் பாடலின் மூலம் அறியலாம். அதாவது ஈயென இரத்தல் இழிவான செயல் (Parimanam, 2007). அதனினும் தனக்கு என வைத்துக் கொண்டு இல்லை என மறுத்தல் அதனினும் இழிவான செயலாகும் என்று வன்பரணர் வல்வில் ஓரிக்கு அறிவுறுத்துவதனைக் காணமுடிகிறது.

அறநெறி உரைத்தவர்

மன்னர்கள் தவறாக நடந்தபோதும், செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்ய தவறிய போதும், அறநெறிகளை எடுத்துக் கூறி தன்னுடைய ஆட்சி சிறந்து விளங்க உதவிய அறிஞர்கள் சங்கப்புலவர்கள் என்பதைப் பின்வரும் சான்றுகள்வழி காணலாம்.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி என்பவன் அதிகாரிகளின் சொல்லைக் கேட்டுக் குடிமக்களை வருத்தி வரி பெற்றான். அது கண்ட புலவர் வருந்தி அவனுக்கு அறிவுரை கூறினார். அப்பாடலாவது,

"காய்ந்நெல் லறுத்துக் கவளம் கொளினே

மாநிறை வில்லதும் பன்னாட்காகும்

நூறுசெறு வாயினும் தமித்துப்புக் குணினே

வாய்புகு வதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்

அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளினே

கோடி யாத்து நாடு பெரிது நந்தும்

மெல்லியன் கிழவ னாகி வைகலும்

பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்

யானை புக்க புலம் போலத்

தாறு முண்ணான் உலகமும் கெடுமே"

எனும் பாடலில் அரசன் வரி வாங்குவதனை யானை புகுந்த நிலத்தில் அது உண்ணுவதனை விட காலால் அழிந்து படுதலே அதிகம் (Parimanam, 2007). அதனால் பயன் யாருக்கும் இல்லை. அதுபோலவே மன்னன் வரிவாங்குவதும் அமையும் எனவும் மக்களுடைய நிலையறிந்து அன்பு கெடாதவாறு வரி வாங்க வேண்டும் எனவும் அறிவுறுத்தியுள்ளார். இவை அக்காலத்துக்கு மட்டுமல்லாமல் இக்கால அரசனுக்கும் பொருந்துமாறு அமைந்துள்ளது என்றால் மிகையாகாது.

நாட்டினைக் குழந்தையைக் காப்பவர் போல எச்சரிக்கையோடும், அருளும் அன்பும் கொண்டு குடிமக்களைக் காக்க வேண்டும் என நரிவெரூஉத்தலையார் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு அறிவுறுத்துவதனை,

"அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா

நிரயம் கொள்பவரோ டொன்றாது காவல்

குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி

அளிதோ தானேயது பெறலருங் குரைத்தே"

எனும் பாடலின்வழியாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது (Parimanam, 2007). இதன்வழி தவறுசெய்யும் மன்னர்களைத் தன்னுடைய அறநெறி கருத்துக்களின் மூலம் புலவர்கள் நல்வழிப்படுத்தியுள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது.

முடிவுரை

பண்பாடு என்னும் சொல் Culture என்ற ஆங்கிலச் சொல்லிலிருந்து தோன்றியது என்பர். இதனைத் தமிழ்க் கட்டுரைகளில் முதன்முதலில் பயன்படுத்தியவர் டி.கே. சிதம்பரமுதலியார் என்ற கருத்துப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. விலங்குகளிலிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்திக்காட்டும் தன்மை வாய்ந்தது இப்பண்பாடாகும் என்பதும் மனிதர்கள் மட்டுமே பண்பாடு என்ற சொல்லோடு தொடர்புடையவர்கள் என்பதும் உரைக்கப்பட்டுள்ளது. பண்பாடு என்பதனை வள்ளுவர் நாகரிகம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளமை தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. சான்றோர்கள் பலர் இவ்வுலகில் இருப்பதால்தான் இவ்வுலகம் நிலைபெற்றிருக்கிறது என்பது சான்றின்வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மன்னர்கள் புலவர்களைப் போற்றி மதித்து வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. புலவர்கள் தான் வறுமையில் வாடினாலும் புலவர்கள் தன்மான உணர்வு மிக்கவர்களாக விளங்கியுள்ளனர் என்பது உரைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் கற்றோர்க்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு என்பதனை வலியுறுத்தும் வகையில் ஔவையாரின் பாடல் சான்று காட்டப்பட்டுள்ளது. பரிசில் கிடைக்கும் என்ற நோக்கில் புலவர்கள் யாரையும் செய்யாதவற்றைச் செய்ததாகப் பொய்கூறி பரிசில் பெற மாட்டார். அவர் எச்செயல் செய்யதாரோ அதனை மட்டுமே உரைக்கும் தன்மை வாய்ந்தவர்களாகப் புலவர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பது நோக்கத்தக்கது. நாட்டை ஆளுகின்ற மன்னராகவே இருந்தாலும் தவறு செய்த இடத்தில் கண்டித்தும் அறிவுரை கூற வேண்டிய இடத்தில் அறிவுரை கூறியும் மன்னர்களை அறநெறியில் கொண்டு சென்றுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதுகாறும் கூறியவற்றின் வாயிலாகப் புலவர்கள் சிறந்த பண்பாடு மிக்கவர்களாகத் தங்கள் வாழ்வை நடத்தியுள்ளனர் என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

References

Balusamy, N., (1992), Vazhviyal Kalanjiyam, volume 12, Tamil University, Thanjavur, India.

Maarudhidhaasan, S., Manika Mudaliar, K., Angamuthu, N., Kalaivani, N., Padmavathi, S., (2018) Narmadhavin Tamil Agarathi, Narmadha Pathipagam, Chennai, India.

Parimanam, A.M., Balasubramaniyam, K.V., (2007) Kalithogai, New Century Book House, Chennai, India.

Parimanam, A.M., Balasubramaniyam, K.V., (2007) Purananuru, New Century Book House, Chennai, India.

Parimelazhagar, (2007), Thirukkural, Sharadha Publishing, Chennai, India.

Ramakrishnan, S., (1992) Contemporary Tamil Dictionary of Kriya, Chennai, India.

Ramalingam, D.S., (2005) Narmada's Tamil Dictionary, Narmada Publishing House, Chennai, India.

Thaksinamurthy, A., (2016) Tamilar Nagarigamum Panpaadum, Inthinai Publishing House, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License